

Sygn. akt V KS 23/19

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Plóciennik

po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 30 lipca 2019 r.
w sprawie **K.P.** i **O.Y.**
oskarżonych z art. 204 § 2 k.k. i in.
skargi obrońcy oskarżonych
na wyrok sądu odwoławczego – Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 14 marca 2019 r., sygn. akt VII Ka [...],
uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Ż.
z dnia 8 sierpnia 2018 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. pozostawić skargę bez rozpoznania,**
- 2. kosztami postępowania skargowego obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 marca 2019 r. w sprawie VII Ka [...], Sąd Okręgowy w Z. uchylił wyrok Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 8 sierpnia 2018 r., sygn. akt II K [...], wobec K.P. i O.Y. i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania ostatniemu z wymienionych Sądów.

Skargę na wyrok Sądu odwoławczego wniósł obrońca oskarżonych, który zaskarżając go w całości na ich korzyść, zarzucił „uchylenie określone w art. 437 § 2 *in fine* k.p.k., poprzez oparcie rozstrzygnięcia o normę prawną wywiedzioną z tego przepisu, pomimo braku przesłanek określonych w art. 439 § 1 k.p.k. bądź

art. 454 k.p.k., ani też braku konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.”

W związku z powyższym skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Z. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na skargę prokurator Prokuratury Rejonowej w Ż. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skargę obrońcy oskarżonych należało pozostawić bez rozpoznania albowiem jest ona niedopuszczalna z mocy prawa.

Zgodnie z utrwalonym już orzecnictwem Sądu Najwyższego przepisy Rozdziału 55a „Skarga na wyrok sądu odwoławczego” Kodeksu postępowania karnego stosuje się do spraw, w których postępowanie sądowe zostało wszczęte po dniu 30 czerwca 2015 r. (m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 lipca 2016 r., IV KZ 39/16, LEX nr 2076412; z dnia 22 listopada 2016 r., IV KS 2/16, LEX nr 2152403, z dnia 6 marca 2017 r., V KS 2/17, LEX nr 2237292; z dnia 21 kwietnia 2017 r., VI KS 1/17, LEX nr 2281284; z dnia 13 czerwca 2017 r., II KS 1/17, LEX nr 2309595). Z powyższego jednoznacznie wynika, że przepisy powołanego rozdziału nie znajdują zastosowania w sprawach, w których akt oskarżenia wpłynął do sądu przed dniem 1 lipca 2015 r.

Analiza rozpoznawanej sprawy prowadzi do wniosku, że nie spełnia ona warunków uprawniających do złożenia skargi na wyrok sądu odwoławczego uchylający wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania. Akt oskarżenia przeciwko m.in. oskarżonym K.P. i O.Y. wpłynął bowiem do Sądu Rejonowego w Ż. w dniu 19 marca 2014 r. (k.324/tom II), a więc przed dniem wejścia w życie przepisów ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r. poz. 1247 z późn. zm.), wprowadzających kontradyktoryjny model postępowania (zob. art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw – Dz. U. z 2016 r., poz.437).

Obowiązujący w dacie wniesienia aktu oskarżenia przepis art. 437 § 2 k.p.k. nie zawierał ograniczeń uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, jak ma to miejsce po dniu 1 lipca 2015 r. (art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k.).

Wobec powyższego przepisy o skardze na wyrok sądu odwoławczego wprowadzone ustawą z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw nie mogą mieć zastosowania do tego postępowania. Wniesienie przez obrońcę oskarżonych pisma zatytułowanego „Skarga...” powinno skutkować podjęciem przez prezesa sądu odwoławczego jedynie czynności administracyjnych, sprowadzających się do poinformowania strony o braku możliwości wniesienia takiej skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 lipca 2016 r., IV KZ 39/16, LEX nr 2076412).

Przyjęcie i przedstawienie skargi Sądowi Najwyższemu skutkowało pozostawieniem jej bez rozpoznania w trybie art. 539f w zw. z art. 531 § 1 i art. 530 § 2 k.p.k.